

חייבת לציין שלמרות הסיבה לשיחת הזום אני שמחה שהשנה יש לי אפשרות להיות נוכחת ולדבר על שרון. לא קל לי לדבר על שרון בזמן עבר על אף 8 השנים שחלפו בלעדיה. שרון היתה אחת הבחורות התוססות ומלאות חיים שהכרתי ועדיין קשה לעכל את חסרונה. לכן החלטתי לשבת היום, לחשוב עליה, להיזכר בתמונות שלנו יחד ולכתוב את הכל.

הכרתי את שרון לראשונה במחלקה לכלכלה באוניברסיטת בן גוריון. שרון נראתה בעיני בחורה יפהפייה שבמשך הזמן גיליתי שהיופי שלה הוא גם פנימי. שרון תויגה במחלקה כסטודנטית עם הכתב הכי יפה. הדפים שלה שמילאה בכתב ידה נראו כאילו הודפסו בפונט "יד בראש" בוורד. ברור שמי שהחסיר שיעור היה מעדיף לצלם משרון את החומר החסר.

במשך הזמן הפכנו לחבורה גדולה שחיים את חיי באר שבע הסטודנטאליים. מועדונים ברים מסיבות לצד לימודים קשים. שרון ידעה לשלב את השניים, היה כל כך כיף איתה ומצחיק והיא ידעה להנות, במקביל היתה חרשנית והישגית בלימודים, ומעל לכל מורן אשר היה בן זוגה עוד מהבית והיה חלק בלתי נפרד ממנה.

הלימודים הסתיימו וכל אחד מאיתנו חיפש את דרכו בחיים. חתונות, ילדים שנולדו. שרון תמיד הייתה נוכחת בכל שמחה שלנו ולא היה אפשר לפספס אותה בנוכחותה הקורנת והאנרגיות החיוביות שפיזרה לכל מי שסביבה.

לעולם לא אשכח את הריקוד שלי איתה בחתונתי. בפברואר 2012, שרון בבית חולים ואני יודעת עד כמה היתה רוצה להגיע גם ליום שמחתי. למרות הסבל שלה היא חייכה חיוך רחב ונראה ששכחה מהכל והיא שם רק בשבילי. רקדתי איתה אמנם דרך מסך מחשב בשיחת וידאו, אבל זה היה הכי אמיתי שיש.

במחלתה שרון תמיד היתה אופטימית. גם לנו היה נראה שזה רק מכשול בדרך שלה אבל היא תחלים מזה. שרון תמיד אמרה לנו אתם הכוח שלי להמשיך, תבואו, תספרו לי דברים. ולשמחתי שרון תמיד הייתה מוקפת בחברים טובים, בבן זוג נאמן ואוהב ובמשפחה חמה ומקסימה שכל הזמן היו לידיה.

קשה לי לדבר על ימיה האחרונים. זה עדיין צלקת בנפשי. אני אסיים כאן כי מעדיפה להיזכר בטוב שהיה. בזכרוני תמיד חרוט החיוך המתוק שלה. מאחלת לך שרון שתמיד תחייכי אלינו גם מלמעלה.